

Надежда в Холандия

От Меган Армнехт

По истинска история

Грейс била 15-годишно момиче, което живеело в Холандия по време на Втората световна война. Войната бушувала от дълго време. Хората в Холандия гладували и се надявали, че войната скоро ще свърши.

Последната година от Втората световна война била най-тежката за Холандия. Нацистите конфискували абсолютно всичко.

Грейс не можела да ходи на училище. Няколко въглища, с които да се топли къщата. Грейс и семейството ѝ трябвало да ядат луковици от лалета, за да не умрат от глад. Вкусът им бил ужасен! И най-лошото било, че татко ѝ все още бил военнопленник.

Но надеждата нараствала. Хората казвали, че нацистите губят войната. И през май 1945 г. те се предали. Холандия най-накрая била свободна страна! Хората празнували по улиците. Грейс вече можела да се върне в училище. Няколко войници, от които да се страхува.

И най-хубавото нещо се случило, когато Грейс и братята ѝ се връщали от училище и видели холандския флаг да се вее пред дома им. Знаели, че това може да означава само едно нещо.

„Татко си е у дома!“ – извикал Хибър.

Грейс и братята ѝ изтичали вътре. Грейс обгърнала татко си с ръце и силно го гушнала. И той я прегърнал силно. Толкова било прекрасно татко да си е у дома.

Скоро след това в Холандия започнали да пристигат пакети с храна, дрехи и лекарства. Църковните ръководители в Солт Лейк Сити изпратили много неща, с които да помогнат на хората след войната. Грейс дори получила нова рокля! Тя била носила една и съща рокля в продължение на пет години и се радвала да получи нова.

За пръв път от пет години Грейс успяла да се нахрани. Президентството на мисия и правителството на

Холандия решили, че трябва да се засадят картофи, за да има повече храна. Членовете на Църквата засадили много картофи в полята наоколо. До есента щели да имат хиляди картофи за храна.

„Виж! – казала Грейс на татко си, като посочила едно покълнало картофено растение. – Никога повече няма да гладуваме“.

Татко ѝ кимнал, но не се усмихнал. Той казал: „Говорих с президент Запей. Той ми каза, че светиите от последните дни в Германия все още гладуват, точно като нас преди. Тяхното правителство не им помага както нашето на нас“. Таткото прегърнал Грейс. „Президент Запей ни попита дали бихме дали нашите картофи на светиите в Германия“.

„Да дадем картофите си! – извикала Грейс. – Но нацистите бяха от Германия! Татко, те може да са светиите от последните дни, но са германци“.

„Знам, че не е лесно – казал татко ѝ. – Но те също са чеда на Бог. Той обича и тях. Простих им за това, че ме плениха. Господ може да помогне на всички ни да простим“.

Грейс погледнала към своя татко. За нея той бил най-смелият човек, но тя не знаела дали би имала смелостта да прости като него. След това си спомнила за един от нейните учители по време на войната. Той казал, че не всички германци са нацисти и че не всички нацистки войници са лоши. А сега момичетата и момчетата в Германия гладували, точно като Грейс преди това.

Грейс поела дълбоко въздух. „Разбирам – казала тя. – Нека им дадем нашите картофи“.

Татко ѝ я прегърнал и се усмихнал. „Ти си толкова смело момиче. Много трудно е да направиш това. Но ние сме ученици на Исус Христос, нашите братя и сестри в Германия също са такива“.

Грейс се усмихнала. Гневните чувства в сърцето ѝ утихнали и тя почувствала спокойствие и топлина. Тя успяла да прости на германците. Исус също можел да ѝ помага да ги обича. ■

Авторката живее в Ню Джърси, САЩ.

Светиите от Холандия дарили 70 тона картофи и 90 тона херинга на светиите от последните дни в Германия. По-късно, през 1953 г. светиите от Германия изпратили на членовете на Църквата в Холандия провизии след тежко наводнение.